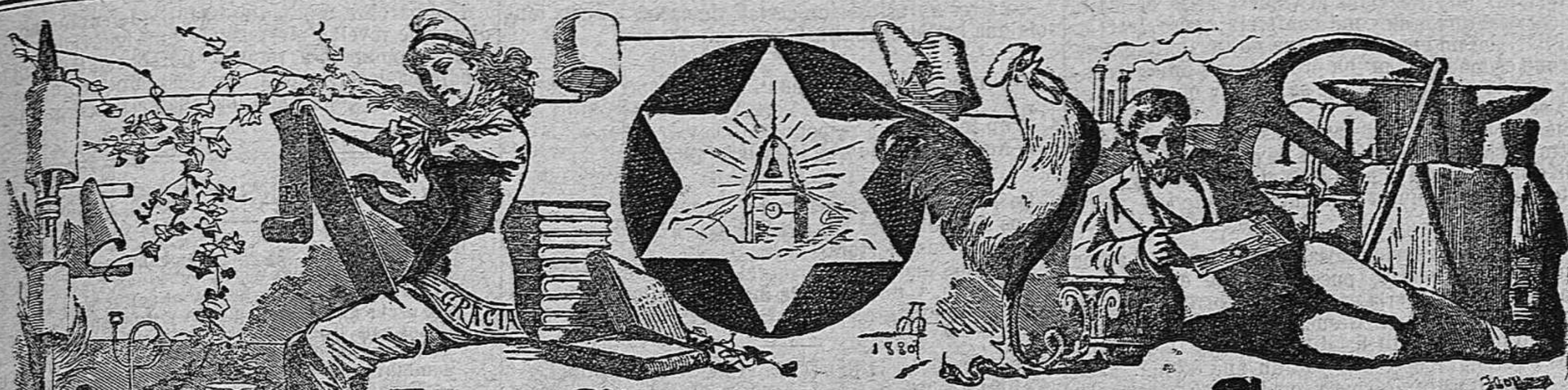

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 2 CUARTOS PER TOT ESPANYA.

Y 10 centaus paper en l' isla de Cuba.

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, núm. 20, botiga BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre Espanya 8 rals, Cuba y Puerto-Rico, 16 rals, Estranger, 18 rals.

GENT QUE ARRIBA.

RAN tot just las vuit del demati. Los treballadors de provincia a aquesta hora ja han fet un quart de jornal; pero la feyna de salvar a l' Espanya es molt més pesada y a las vuit del demati los que s' hi dedican encare dorman.

Dormian tots los fusionistas, grans y xichs, grassos y magres, tips y dejuns.

Y l' tren del Nort xiulava. (Cada dia tots los trens xiulan a la situació; pero aquesta dorm y no ho sent).

No obstant, lo xiulet a que 'm refereixo era molt més fort, molt més significatiu que 'ls altres, perque dintre del tren hi anava un home, desconegut de molts en aquell precis moment, no sospitat de ningú; pero bea conegut, en nom de Déu, de tota l' Espanya.

Si hagués pogut preveure's la seva arribada, hi hauria hagut recibiment, aplausos y fins algun viva.

Pero es gos vell, está acostumat a cassar, y sab prou bé que a só de timbals no s' agafan llebras.

Prengué un cotxe de lloguer, y sense cap més incident, se 'n anà a casa seva, a la chita-callando. Unicament al passar pel carrer de Alcalá, lo sol era baix y ab la sevaombra y la del cotxe de lloguer projectà una certa negror molt trista sobre l' edifici de la Presidencia del Consell de Ministres.

—Sembla que sobreve un eclipse, deya 'l porter de guardia fregantse 'ls ulls: alguna cosa, no sé qué, 's posa davant del sol. Avisaré a l' amo.

Y en tot aixó arribà 'l desconegut a casa seva.

A las dugas horas era una professó feta a casa del desconegut.

Los madrilenyos son aixis: sobre tot los que no menjan, fan com los gossos de cassa, rastrejan bé. Lo que no venhen ab los ulls, ho senten ab lo nàs.

Algú vá sentir olor de general Serrano, y vá dir: —¿No ho notèn? Lo duch de la Torre es aquí.

Tothom pegava ensumada, y tothom responia 'l mateix:

—Efectivament, ha arribat lo general Serrano.

Y cap a casa del general Serrano falta gent.

Molts son los que l' han vist, los que han parlat ab ell, los que explican lo seu modo de pensar y de sentir y lo que créu, y lo que 's proposa y lo qu' espera y lo que farà.

Té més de setanta anys, diuhen; pero 's conserva fresch y campant, s' ha aguantat molt temps; pero no pot ja aguantarse més; está resolt a alsar la bandera de Alcolea y caygui qui caygui.

Alguns sortian somrient. Y n' hi havia d' altres qu' encare feyan més; n' hi havia d' altres que sortian llepantse 'ls bigotis.

Un fusionista que ja está fentse girar la casaca; pero

que fins a l' últim moment vol complir com un home, preguntava:

- Bé ¿quin dia son los funerals?
- ¿Quins funerals?
- Los del difunt.
- Pero ¿de quin difunt vols dir?
- Home de Déu, parlo de 'n Sagasta.

En Sagasta! Aquest també es dels que han arribat. Quan se tancaren las Cortes, ell tancá la maleta y provehit de uns quants mesos de bonas esperansas, creyent que sent ell fora s' aturaria 'l temps y ningú s' atreviria a treure 'l péu de rotllo, se 'n anà a menjar pollastres a un establiment de banys, creyentse que posaria greix y agafaria forsa per seguir avant y no desdir en la ruda tarea de remanar las cireras fins al dia del Judici.

Ilusions! Tot justament are que ha tornat, quan se creya trepitjar terra seca, se troba ab l' aygua al coll.

Los que reyan quan ell se 'n anava, are están tristos; los que llavors estaban tristos, are riuhén.

¿Qué ha succehit?

La politica espanyola es una comedia de mágica: estirant no més que una corda 's cambia la decoració y lo qu' es are ha sigut una mà ben robusta la que l' ha estirada, y a més de robusta ha sigut hábil, perque al extrem de la corda y a modo de contra-pés, hi ha penjat lu fusió.

La fusió está penjada.

¿No saben ahont es are? Al fosso del teatro.

¿Pobre Sagasta! Mira per tots costats y no véu més que fusionistas assombrats com ell, pobres fusionistas que s' han quedat ab la mà alsada, la cullera a la mà, la boca oberta y la sopa a fora.

¿Quin remey pot adoptar? ¿Ferse liberal? L' han guanyat per má. ¿Ferse conservador? En Cánovas no 'l vol.

Per cert qu' en Cánovas es també dels que are acaban de arribar.

Duya onze caixas totas plenas de llibres.

Ha estudiat molt, y está fet un sabi.

Ja ho diu en Romero Robledo, que al veure 'l tant afectat ab los llibres, sempre exclama:

—Don Anton, s' hi farà més sabi querich.

Los seus amichs varen anarlo a rebre. Per cert que 'l tren duya retrás, lo qual no es d' estranyar tractantse de un conservador, ab ribets de reaccionari.

Pero, siga com vulga, no es tant reaccionari, ni vá tant enderrant com en Sagasta.

Créu en Cánovas y ho diu a tothom qui vulga sentirho que la missió dels liberals no es la de t'nir por de la llibertat y faltar descaradament desde 'l poder a las promesas fetas en l' oposició, promesas, per altra part que sigueren la fiança, y la garantia que 'ls féu pujar, perque poguessen complirlas. En Sagasta, afegeix, falsifica la mèva politica, que bona ó mala, ja la dono jo, sense necessitat de fregarla ab polvos de mirall per ferla passar. Entre en Sagasta y Serrano, en Serrano sempre: es adversari mèu; pero es franch, es leal, té un propósit y tracta bonament de realisarho.

Y 'ls conservadors fan sempre acatament a n' en Cánovas.

Ha arribat a Madrit un' altra persona.

Es una dama magestuosa, tranquila, que 's cubreix la cara ab un vel. Ab l' ayre y 'l posat molts l' han reconeguda; nosaltres que sempre hém procurat no perdre-la de vista, sabém qui es y ahont vá.

Avuy procurarà veure 'ls toros desde la barrera.

Pero un cop s' acabi la corrida, quan donya Democracia s' alsi 'l vel, no han de faltarli admiradors entusiastas, que sabrán reintegrarla en la possessió dels bens y drets, de que en malhora ván despossehirla.

Poch a poch se vá lluny... y lo qu' es are ja hi estém caminant.

P. K.

LLEGIR Y ESCRIURE.

SEGONS las reformas introduhidas en la ley electoral, desde ara tindrán vot en las elecciones de diputats provincials tots los que sápigán llegir y escriure.

Aquesta innovació ha causat una revolució de mil dimontris entre molts personas que no saben com manegarsho, y a aquest motiu, sens dupte, se déu 'l inmens número de cartas que he rebut aquestos dias.

De entre las principals, vaig a copiarne algunas.

«Sr. Don etc., etc.

Molt Sr. mèu: Acabo de sapiguer que en virtut de la nova ley electoral, jo tinch dret a votar perque sé llegir y escriure. Pero succeheix que pera acreditar aquest dret, era precis que en la fulla del últim padró hagués declarat que 'n sabia, y jo vaig posarhi que no.

Ab franquesa; al omplir aquella fulla, veyent qu' en una casilla indicava que posés si 'n sabia, com que en aquest pais per tot se fá pagar, vaig posar que no per por de que 'm plantessin una contribució per aquest concepte.

Ara que entench lo perquè d' aquella pregunta voldria esmenar la mèva imprevisió; pero no sé com ferho. ¿Podria vosté donarme un cami?

Res més tinch que dirli. Rebi, etc., etc.»

Un' altra.

«Estimat correligionari: La present no té cap més objecte que comunicarli una flaquesa mèva. ¿Vén? Jo soch un antich veler, que goso de certa consideració en tot lo barri, sinó que no sé llegir ni escriure.

Lo mèu noy gran es qui m' ho apunta tot ab lo mèu nom, sense posar *Por mi señor padre*, y per aquesta causa ningú 's figura que jo no sápigá firmar. Quan van passar la fulla del padró, com que 'l sereno es qui las recull y més de quatre vegadas l' hi havia fet veure que jo escribia bastant bé, perque no 's descubris la farsa vaig manar al noy que en la casilla corresponent hi posés que jo sabia escriure y llegir.

En las próximas elecciones jo voldria anar á votar, usant del dret que la ley me confereix; pero ¿sab lo que hi ha? Que un germà meu que no m'hi faig gayre perque es madurot, m'ha promés que anirà á descubrir á ca la ciutat que jo no sé llegir y que 'l noy es qui ho escriu tot.

Vosté que deu estar enterat del assumpto podria dir-me com puch ferho, pues á més de perdre 'l vot, tinch por de que 'm fassin alguna cosa si 's descubreix.

Es tot quant en aquest moment, etc., etc.»

Un'altra de més sustanciosa; probablement l'autor ha equivocat la direcció, pues en lloch d'enviarnosla á nosaltres, devia haverla enviada al «Correo Catalan.»

«Hapreciable jermá en Gesucrist: hestich en un á puru dalló més. Y sentit ha dir ca en las alaccions, tots los ca sapigin ascriura pudrán aná á butá. Paró un bahi ma dit ca es praxis ca tots los parsonatjes ca bulguin fe hus da quet dret, brán davé dit en la casilleta de la fulla dal patró ca sabrán ascriura.

Yo, la baritat, noi baig pusá re, parque á quets llibaralots son mol tunantas y no sabia parque ú prapuntaban; y ara am trobu ca par quet mutiu no puk butá. Yo pan saba aná ha fe raclamaciones, y per cho li prapunto á busté. ¿No es baritat cam la que sé das criura puk mol bé á nari?

Hara disi muli: dios, patria y rei.

Sin más espresiones... etc., etc.»

Ara un'altra de més seria é interessant.

«Sr. Don etc., etc.

Molt senyor meu: Se m'ha dit, perque jo desgraciadament no tinch temps pera llegir gayre, que á causa de certas modificacions que s'han fet en la ley electoral, los majors d'edat que sápigán llegir y escriure poden anar á votar en las elecciones provincials. M'han dit, ademés, que lo que acredita aquest dret es la fulla del padró en la qual hi havia una casilla que indicava los ciutadans que saben llegir y 'ls que no 'n saben. Quan varen passar las últimas fullas, jo vareig ferhi posar que no, perque efectivament no 'n sabia; pero desde llavoras fins ara, roban-me horas de descans y aprofitant las festas, n'he aprés y ara 'n sé.

¿Quin medi hi ha pera ferme valer lo meu dret? ¿Pot vosté indicármel?

L'hi agraphiria molt, etc., etc.»

Per últim aquí vá la més graciosa:

«Senyor diarista: Estich escarmentat y no 'm pescaràn. ¿Jo anar á votar? Ni 'ls mils. Ja sé que tots los que saben llegir y escriure han d'anarhi; ja sé que la ley ho diu; pero jo no hi aniré ni que m'hi arrosseguin... No 'm fio de ningú, no crech en los politichs d'avuy dia, y... vamos, está dit; no hi aniré, encara que haja de dir que no coneix la o y que no sé fer la i.

Estigui bonet.»

¿Qué 'm toca ara á mi?

Respondre á aquestas consultas:

Primera: que s'aprofiti de la quarta resposta, com si 's trobés en lo mateix cas.

Segona: que ja que 'l noy es lo qui escriu, qu'esperí que 'l bordegas siga gran y ell podrá votar.

Tercera: que deu l'ampari.

Quarta: que fassi una petita sollicitut, y l'atindrán.

Quinta: que si no hi vol anar que no hi vaja.

FANTASTICH.

Lo Czar de totas las Russias, de totas enterament, vá aplasant de un dia á l'altre la cerimonia de la seva coronació. Se deya dias endarrera que havian sortit trenta mil homes á guardar lo carril pel qual havia de fer lo viatge á Moscou, y aixó demostra la confiança que té ab lo seu poble, empedrat de nihilistas.

Aquest emperador, si, que pot dir que reyna por la gracia de Dios.

Sembla que molts dels partidaris de 'n Ruiz Zorrilla se donan de baixa y se 'n van ab lo general Serrano. Felis viatge y atiparse forsa.

A n' en Moret ja fá un quan temps que 'l porch se l'hi torna truja.

Ell, are tant monárquich y tant dinástich, siué dels que primer anaren á dosarse de baixa ab en Ruiz Zorrilla, y segons una carta que 'l secretari d'aquest últim publica, en una conferencia que va celebrar ab lo desterrat de Paris, digné 'l tal Moret:

—La restauració es un castell de cartas y basta tant sols una bufada per tirarlo á terra.

Are hi ha un radical que l'hi diu:

—¿Y donchs que fá Sr. Moret? ¡Bufi, home, bufi!

Y un fosforitero respon:

—No pot ¿no ven que té la boca plena?

En Fabra y Floreta ha anat á Girona.

Los seus electors han sortit á rebre 'l.

—¿Los seus electors?

—Si, tots los que menjan del presupuesto, tots los que cobran, y una pila de morts, domiciliats al cementiri, que figuran en las listas electorals.

Los mestissos ja han fet la pelegrinació á Roma.

Ab tot Castilla y una gran part de Aragó, Navarra y Galicia, no han pogut reunir més que un centenar de pelegrins, que 'l diumenje passat van passar per Barcelona.

Aixó sí, duyan 21,000 duros pel pobre presoner del Vaticá:

Lo Papa deurá dir.

—Aquestas pelegrinacions son las que m'agradan més: poca pudó y bastants quartets.

¿Que passa á Sant Felip Neri? pregunta un periódich esperitista.

¿Es veritat que 'ls reverents pares jesuitas se las componen alli de manera que 'ls seus llanuts *borregos* devegadas veuhen al diable en persona y alguna que altra flama del foch etern que ha de consumir als pecadors?

Aixó pregunta un periódich, y jo tinch de respondreli.

—Home, no siga ambiciós: que menji tothom. ¿Que per ventura al teatro no fan funcions de màgica? Donchs que fassan lo mateix á Sant Felip Neri qui vulga divertir-se que hi vaja.

Tot son càlculs per saber com s'ho farà en Serrano per fer passar á la monarquia desde la Constitució de 1876 á la de 1869.

Algú aconsella que 's practiqui una operació quirúrgica. «Se talla diuhen, un article de la Constitució democrática y s'enganxa á la Constitució conservadora; després d'aquest un altre, y un altre luego, y aixis successivament.»

Mal sistema. ¡Desgraciat del que ha de refiar-se del metjel!

Nosaltres som partidaris dels ingeniers.

Preferim que 's construeixi un pont y que 's passi ab la Constitució ben sencera.

Aquest sistema dona millors resultats.

Y per modelo de ponts lo de Alcolea.

Situació del ajedrez d'Espanya:

Lo caball, procedent de las quadras dels húsars d'Antequera, salta de costat com ha de saltar sempre tot cabali en l'ajedrez y diu que té grans simpatias per la Torre.

Y la Torre está á punt de menjarse al arfil y de fer *jaque mate*.

Una advertencia:

Si algú dels meus lectors no coneix l'ajedrez, fassi's s'explicar la jugada per un inteligent.

Ab motiu del cementiri de *Fregenal* hi ha hagut un *fregat* entre 'l rector y l'ajuntament, que després siué entre 'l bisbe y 'l governador, y que are per fi ja ha pujat de categoria.

Are se 'n ocupa 'l consell de ministres.

Y per cert que segons diuhen, ni en Sagasta, ni cap dels seus companys saben que fer.

¿Es ben estrany tractant-se de un cementiri y de un govern qu'está fent los darrers badalls!

Entre 'ls discursos de 'n Rius y Taulet, s'ha comentat molt lo que vá pronunciar al colocal-se la primera pedra al monument de 'n Prim.

En ell no vá recordar al héroe de Africa, ni al gran general de Méjich, ni al home d'Estat eminent, ni al liberal insigne, ni siquiera al mártir del carrer del Turch.

Unicament vá fer menció del governant que trobant-se al poder, cedi á Barcelona 'ls terrenos de la Ciutadela.

¿Quina manera d'empetitir á una gran figura de la nostra historia!

Lo distingit metje don Prudenci Sereñana ha tingut la galanteria de favorirnos ab un exemplar de una obra important que acaba de publicar ab lo titol de *La prostitucion en la ciudad de Barcelona, estudiada como enfermedad social*.

Es una obra molt interessant, que conté datos y juicis que revelan molt estudi y un bon criteri.

La recomaném á totas las personas aficionadas á la medicina-legal, encare que seria millor que la legis-sen, los que governan, los quals es fácil que no se la mirin.

LOS HÉROES Y LAS FESTAS.

Era 'l dimars: las clásicas banderas,

al véure's altre cop sense trenyinas,

brillavan tot gronxantse y fent ganyotas

als archs guarnits de globos y ilustrinas.

Los pals, que á la vanguardia de la Rambla

lluhan sa esbeltas y sa estatura,

semblava que 's dignessin l'un al altre:

—¿Vritat que fá massa anys que 'l cárrech dura?

Surant entre las capas de la atmósfera,

tapadas ab los plechs de blancas vestas,

vagaban dugas sombras misteriosas

mirant tot l'aparato de las festas.

Era l'una en Joan Prim; tibat com sempre

guaytava ab ademán un xich sarcástich:

l'altra era el gran Colon, que 's bellugava

mostrant que tot alló l'hi feya fástich.

Jo 'ls vaig veure á tots dos, jo vaig sentirlos,

en tant que murmuravan y somreyan,

y plé d'admiració vaig empaparme

d'aixó, que á mitja veu los héroes deyan:

—¿Qué tal? ¿qué me 'n dius d'aixó?

¿No 't comensa d'agradar?

—¿Per supuesto! ¿Vols callar?

¡Ja 's véu que aquí gastan bó!

—No te 'n riguis: aquest any

las festas son ordinarias...

—¡Ja! Y per xó las luminarias

també ho son; ¡bah! ¡no es estrany!

¿Y per qué no ho feyan fi

en lloch de ferho ordinari?

—¡Ay, Tófol! Perque l'Erari

no té un quarto; vet'ho aquí.

—Donchs per no tenir dinés

ho han fet bastant bonicot.

—Si, riute'n; qui fá 'l que pot,

ja no está obligat á més.

—Home... si á ca la ciutat

las arcas son impotents

per fé unas festas decentes,

¿per qué no las fá 'l veynat?

—¿Lo veynat? ¡Oy, ara hi corra!

No té un clau... está escurat....

—¡Vaya un país més pelat!

Se 'n poden aná á la porra.

—Ja tens rahó; pero, en fi,

¿qu'es lo que has vist de notable?

—¡Ay, Joanet! Es molt probable

que no sápigas que di.

Tres dias que rodo en balde,

y notable no hi vist re...

es dir, si, una cosa.—¿Qué?

—Las patillas de l'Arcalde.

Fora d'aixó, no he trobat

res que 'm llamés l'atenció:

aygua, fanch, pols, mala oló

y molts sots per l'empedrat.

—¿Qué no has vist las barraquetas

del Plá de Palacio?—¡Tira!

¿D'alló 'n dihen una fira?

Ninas, ninots y ninetas.

—¡Deu n'hi dó! ¿Y la professó

dels estudis?—M'ha agradat;

veus, alló es molt ben pensat:

no costa gayre y fá tró.

—Colon, tú de tot te 'n rius...

¿Y 'ls archs de globos opacos?

¿Y aquells mástils? ¿no son macos?

—Bé ho deuen ser quan tú ho dius.

Sinó que aquests guarniments

crech que cada any los presentan...

—Si; pero cada any los rentan

y semblan nous.—¡Oh! ¡Excelents!

—¿Has vist...?—Si, sí; tot ho he vist,

y 't dech dí ab sinceritat,

que may hauria pensat

que aixó fos tant magre y trist.

Vaya ¡la gran població!

¡Ah, si ho hagués sapigut....

cá, no hauria pas vingut!

¿Qué havia de venir jo!

Una horeta de regatas,

uns quants barcos ab llumets,

dos petardos, tres cohets,

un parell de serenatas,

una estona de musica,

una mica de cantar,

una mica de ballar,

y, res... de tot una mica.

Si jo fos d'aquests pajesos

que han baixat de per 'quí dalt,

armava un sagramental

á tots los barcelonesos.

¡Una capital així

y ser tant escarransida!

Ja que fá 'l maco y convida,

s'hi tenia deluhi.

—¿Y 'ls quartos?—No es cap rahó:

si es vritat que no 'hi ha

per fé un bon festeig no 's fá

y s'ha acabat la funció.

—Au, Colon, no sigus laga,

que deus estar ben content!

—Si parlas fe 'l monument,

es vritat, aixó m'hefaga.

—Donchs ja pots estar segü de que no m' he entusiasmats.
—Per qué?—Perque jo he tractat aquesta gent més que tú.
Ara han posat la primera pedra a aquests dos monuments.....
—Es la primera! Ho entens?
—Quán posarán la darrera?
Primera pedra se jo colocada deu anys ha, que sola la van posar y sola jéu a racó.
—Aixís son las cosas, Prim?
—Si noy, aixís se engipona.
—Donchs... ja tinch prou Barcelona; no 'ns hi pensém més; fugim.
—Tant depressa vós?—Y tant!
Deu me 'n guart d' está un moment entre mitj d' aquesta gent.....
—Vens ó no vens?—Endavant!
Aquí varen callar: llensant rialletas que fins a mas aurellas duya l' ayre, los héroes, dant l' espatlla a Barcelona, fugiren d' aprop meu, volant enlayre.
Y mentres las dos sombras s' allunyavan, ribent y arrossegant las blancas vestas, l' arcalde s' estufava las patillas pensant que havia fet unas grans festas.

C. GUMÀ.

OM s' esplican vostres que 'l sub-secretari de la Presidencia senyor Leon y Llerena parent del Duch de la Torre, s' empenyi en presentar la dimissió, y qu' en Sagasta s' hagi empenyat en no admétrel?
Un fusionista:—No s' admet la dimissió del senyor Leon, perque en Sagasta no vol desmembrar la seva colecció de fieras.
Jo:—Donchs, miri, 'm sembla que aquest lleó algun dia l' hi farà mal. ¡Que no hi jugui gayrel!

Ecos de las festas:
Que no digan los forasters que no 'ls hém ensenyat res.
Y la vista del arcalde senyor Rius y Taulet, no val un viatge?

Y no 's creguin, l' arcalde ha lograt lo que volia, ferse veure.
Tothom l' ha vist, méns los cegos, y encare aquests l' han sentit.

Perque han d' entendre que únicament ab los discursos que ha pronunciat, n' hi hauria per formar un tomo in folio.

Ha assistit a tots los actes, a tots enterament... y discurs al canto.

Aixó y posar primeras pedras ha sigut la seva ocupació favorita.

Deya un manobra, al veure'l manifessejar continuament ab la paleta y 'l morter:

—D' aquesta feta 'l ficarém al gremi dels mestres de casa.

La més bona es la que va dir un industrial que no sab com explicarse que un arcalde tant popular, firmi las papeletas de apremi:

—De primeras pedras ne posará tantas com vulgan; aixó sí; pero no tingan cuidado que 'l senyor Rius y Taulet s' arribi a posar may cap pedra al fetje.

Ab todas las primeras pedras s' hi ha enterrat, com de costum, un exemplar dels periódichs locals, corresponent al dia de la ceremonia.

Y a tots los actes de colocació de primeras pedras hi ha assistit una comissió de la premsa... y en tots s' hi ha vist també al fiscal del ram.

Deya un empleat fusionista:

—Ja hi son tots los exemplars dels diaris que han d' enterrar-se?

Un periodista de oposició:

—N' hi falta un.

—Quin?

—Un exemplar del fiscal de imprenta.

Un fusionista:

—Las declaraciones del Duch de la Torre 'ns han dividit.

—Ja ho veig que are farén dos partits.

—No vull pas dir aixó: vull dir que 'ns han partit per l' espinada.

Entre las muchas personas que han anat a visitar a n' en Serrano s' hi conta la friolera de quaranta generals.

¡Quaranta! ¡Vaya una idea!
Diu que la fusió s' espanta,

perque l' heroe de Alcolea me l' hi ha cantat las quaranta.

En Serrano ha dimitit lo càrrech de president de l' Exposició nacional que l' hi havia confiat lo govern. Ab aquesta dimissió ja s' ha comensat la tal Exposició.

En Serrano per are exposa un mico.

Al passar en Cánovas per Valladolid, l' hi han regalat un llibre molt raro, ab notas de dos inquisidors. Quan en Cánovas vulga tornar lo regalo ho té a la mà.

Envia als de Valladolid un exemplar de la lley de imprenta, ab algunas notas d' aquellas qu' enviava als fiscals, manantlos que denunciessen periodichs.

Llibre per llibre; nota per nota; inquisidor per inquisidor.

Un periódich ha contat los partits que hi ha actualment a Espanya y n' ha trobat la friolera de vintidos. Ab tant partit lo que resulta més partit de tot es la pobra nació espanyola.

En todas las iglesias de Inglaterra s' han fet funciones religiosas, donant gracias a Deu per las victorias conseguidas en Egipte.

Y diu un periódich:

«Perque aquestas oracions fassan efecte, es necessari que cada inglés, a modo de medalla, 's posi una lliura esterlina a las mans y la contempli ab especial devoció.»

Durant la ceremonia de la colocació de la primera pedra al monument Colon, deya un pensador:

—Voldria saber que hauria succehit, si en lloch de anarse 'n Colon a descubrir l' América, a algun americà l' hi hagués passat pel cap, venirse 'n a descubrir l' Europa.

En Serrano, desde Madrid ahont ha tirat la llavor, se 'n ha anat a Escanuela a veure desde allí com surt la cullita.

¿Ho sent senyor Sagasta? ¡A Escanuela!
Dónguis per escanyat.

Un senyor llegint lo Diari:

—«Ha aparecido el cólera en la isla de Terranova.»

La seva senyora tota alarmada:

—Ay per morde Deu, Guillermo, fes donar la bola al Laon.

Diálech:

—La qüestió d' Egipte está arreglada...

—No tant com te pensas.

—Per qué?

—Perque sembla que s' hi fica en Bismark.

—Y que vol dir.

—Que ab ell s' hi ficarà una gran dosis d' ácit prússich.

Los bonapartistas francesos están dicidits y s' odian a mort.

Los uns volen al princep Geroni; 'ls altres al seu fill que 's diu Víctor.

De tant en tant hi ha desafios entre 'ls partidaris del pare y 'ls del fill.

Y 'l pare, al veure que va perdent las foras, deu exclamar:—¡Bona l' hem feta Geroni!

Los inglesos tornan a vendre 's las mulas que havian comprat aquí a Espanya y ab los diners ara compran vi.

Deu ser per celebrar la victoria.

Perque no hi ha res al mon que emborratxi tant com la gloria militar.

Han conquistat l' Egipte y no están contents: are vo-en conquistar varias turcas.

Suposan que 'n Sagasta vol parà 'l cop que l' amenaça, modificant lo ministeri.

Y va de quento;

Un metje assistia a un pobre home que havia prés mal y l' hi tallava una cama.

—¿Vol dir que tallanti la cama 's salvará? preguntaba un practicante.

—Cá, de todas maneras es mort.

—¿Y donchs per qué l' hi talla?

—Jo 't diré: en primer lloch per entretenirme, y en segon lloch al objecte d' enterrarlo de mica en mica, perque la mort l' hi fassa méns impresió.

Bén mirat, entre en Serrano y en Sagasta no ha pasat res de particular. En Sagasta estava tip de dir qu' en Serrano era 'l verdader jefe del partit constitucional; y qu' ell era jefe accidental, jefe per delegació, simple subaltern de 'n Serrano.

Podria ser.
Per aixó are ha tornat en Serrano, y dirigintse a n' en Sagasta, l' hi ha dit:
—¡Cuádrese Vd.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ca-ta-ri-na.
2. Id. 2.ª.—Sa-gas-ta.
3. ANAGRAMA.—Cosa-Caso-Ocas.
4. TRENCA-CLOSCAS.—La rosa blanca.
5. GEROGLIFICH.—A l' Agost a las set ja es fosch.

Han endevinat todas las soluciones los ciutadans J. T. Salom, Lo del Llobregat, Aragonés Catalá, Un carrilayre, Pau Timbalas. Dos que no 'n saben més, Dols y Un gabaixet; n' han endevinadas 4 Albert Albert y Tomás Xiula; 3 Intrusa en l' art poétich y 1 no més Lloro Xarraire.

XARADAS.

I.

Tot de un cop sense pensarhi he quedat com atontat perque hu-dos veig al diari que a Hu-dos-tres han engaviat.
Ab molta dos-tres-primer deu estar lo meu total preveyent que sa carrera tindrà una fi tant fatal.

F. POCH.

II.

Quan passis per Carnaval dos-hu-invers un hu-invertit, Hu-dos, vá dir la Total qu' es noya tres-repetit.

CIUTADÀ PACO.

MUDANSA.

Traballa a la tot de 'n Pau una dona ja velleja, que tot l' esquena total de tant treballar ¡pobreta! Més es tant de curta tot y 'l treballar tant l' hi agrada, que fins que siga total farà la seva jornada.

UN TAPÉ Y F. DE T.

ROMBO.

—

—

—

—

—

—

Horizontal y vertical, primera ratlla: una lletra.—Segona: nom d' home.—Tercera: lo que molts passém.—Quarta: nom d' home també.—Quinta: un'altra lletra.

UN EMBARGADOR.

GEROGLIFICH.

—

Q. A. N.

VIII

XVIBI

LO DEL LLOBREGAT.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Han enviat xaradas ó endevinallas dignas d' insertarse 'ls ciutadans Pauhet del Orga, Tomás Xiula, Aragonés Catalá, Anton del Borrego, Un carrilayre y Nicodemus.

Las demás que no 's mencionan no 'ns serveixen, cem y tampoch lo qu' envian los ciutadans Perez, Pau Timbalas, J. T. Salom, N. C. P., Tossench proteccionista, Xich de las B., A. Guasch Tombas, J. B. G. y Noy gran.

Ciudadá Pepet del Carril: Rebut lo duplicat de las dos poesias.—Un carrilayre: insertaré l' anagrama y 'l geroqlifich.—Aragonés Catalá: Id. lo trenca-closcas.—Albert Albert: Id. trenca-closcas y rombo.—Lo del Llobregat: Publicaré un geroqlifich.—Taliuhet: Las personas que voste 'ns recomana ni menos las varem veure: deuen ser tant petites qu' entre mitj dels demás no 's figuraven.—M. M.: Del fet que 'ns relata creyém que no val la pena de parlarne.

—Mister Jhonson: Nos agradan molt més los seus treballs en prosa que 'ls en vers. De lo que 'ns remet ultimament no podem aprofitar més que un epigrama.

LOPEZ, Editor.—Rambla del Mitj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatre, 51 y 52

LO COLÓS DE ALCOLEA.

¡29 de Setiembre de 1882!